

[Johan Asmussen.]

altså rejst i vistnok en mere konkret form end hidtil sket, og jeg synes, at nu skal det i hvert tilfælde ikke i en kommission, der får karakter af det modsatte af en hurtigt arbejdende. Jeg erkender, navnlig nu da der yderligere er gået et par måneder, siden jeg satte pen til papiret med dette forslag, at det næppe kan lade sig gøre på forsvarlig måde at lade en sådan kommission udarbejde noget, der skulle være færdigt inden for dette år; det er selvfølgelig også en ting, der må ajourføres, kan jeg sige. Men jeg ville mene, at man burde sætte en tidsfrist eller i hvert fald på en eller anden måde sikre sig, at hele dette vigtige spørgsmål nu hurtigt kommer til en afslutning, som kan have befolkningens tilslutning. Det er denne befolkningens tilslutning, der er begyndelsen og slutningen i hele dette problem.

I den forbindelse vil jeg gerne have lov til til slut at citere endnu et par linjer af Carl Ussing, der slutter sin afhandling med ordene:

„Altså: lad domstolenes særstilling over for den øvrige regeringsmagt så stærkt som muligt give sig til kende i det ydre for bestandig at holde respekten for deres uafhængighed vågen hos de styrende, for bestandig at holde pligten til uafhængighed vågen hos dommerne selv og for bestandig at holde kravet på deres uafhængighed vågent hos befolkningen.“

Thomas Have: Det forslag til folketingsbeslutning angående domstolenes uafhængighed m. v., der er fremsat af medlemmer af partiet de uafhængiges folketingsgruppe, kunne jo umiddelbart give befolkningen det indtryk, at der var noget i vejen med vore domstoles uafhængighed, men det er næppe forslagsstillernes hensigt at antyde noget sådant. Jeg tror, at befolkningen i almindelighed opfatter vort retsvæsen som et værdifuldt og uundværligt led i vor samfundsstruktur. Det er hos domstolene, vi søger beskyttelse, når vi mener, at vore interesser bliver gået for nær, og vi finder her garantien imod myndighedsmisbrug og administrativ vilkårlighed. Bliver nogen sigtet for en lovovertrædelse, kan ingen fængsles eller straffes, medmindre anklagemyndigheden kan overbevise den af myndighederne uafhængige domstol om, at

lovens betingelser herfor er til stede, og dommerne skal alene følge loven, som skulle være lige for os alle. Det er mit indtryk, at der i alle befolkningskredse er en udbredt tillid til domstolenes uafhængighed.

Medens dommere i almindelighed er at anse for embedsmænd og undergivet de samme eller lignende regler som andre, så er der derudover sikret dommerne uafhængighed af administrationen, og de indtager en særstilling ved bestemmelsen om uafsættelighed. Dommere har i deres kald alene at rette sig efter loven. De kan ikke afsættes uden dom eller forflyttes mod deres ønske. Der er således i grundloven sikret domstolene en fri og uafhængig stilling.

Jeg har bemærket, at den ærede ordfører for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Johan Asmussen, i sin fremsættelsestale finder det magtpåliggende at understrege, at når spørgsmålet nu fremdrages af partiet de uafhængige, er det ikke for at tage stilling til, hvorvidt der overhovedet nogen sinde er forekommet politisk begrundede dommerudnævnelser. Det ærede medlem påstår, at der skulle være en stigende interesse i befolkningen for spørgsmålet og for, at den reelle udvælgelse af dommere løftes ud af justitsministerens hænder.

Det kunne jo friste mig til at spørge det ærede medlem hr. Johan Asmussen om, i hvilke kredse af befolkningen der efter hans opfattelse er en så ubændig trang til at beskæftige sig med spørgsmålet om vore domstoles uafhængighed; jeg mener nemlig ikke at have kunnet konstatere en stigning som den påståede i interessen i befolkningen i almindelighed.

Jeg har den opfattelse, at det ikke vil være nogen fordel for folketinget, om det blev et af tinget uafhængigt organ, der, så vidt jeg har forstået tankegangen i forslaget, skulle have tillagt en afgørende indflydelse på udnævnelsen af dommere, uden at man vel kan påstå, at dette nye organ ville være helt uafhængigt, ja, måske ikke engang uhildet, men det skulle altså ikke have et ansvar over for folketinget.

Så vidt mig bekendt foregår besættelsen af ledige dommerembeder på den måde, at ansøgninger vedrørende disse stillinger indsendes til justitsministeriet, som efter at have fået de indkomne ansøgninger sender dem til den retspræsident, under hvem den